

ΤΡΙΠΟΛΗ 3/6/17

**Καμιά ανοχή και συναίνεση σε αντιλαϊκούς και επικίνδυνους
σχεδιασμούς**

Από την επομένη κιόλας της ψηφοφορίας στη Βουλή για τα αντιλαϊκά «προαπαιτούμενα» της δεύτερης «αξιολόγησης», στις 18 Μάη, εντάθηκε η προσπάθεια καλλιέργειας κλίματος συναίνεσης και «εθνικής συνεννόησης», μπροστά στη συνεδρίαση του Γιούρογκρουπ στις 22 Μάη, όπου θα συζητιόταν η «διευθέτηση» του χρέους.

Βασικός φορέας αυτής της προσπάθειας ήταν η κυβέρνηση, η οποία έθετε περίπου ως εξής το σκεπτικό της: Η «διευθέτηση» του χρέους είναι «προαπαιτούμενο» για την επιστροφή στις αγορές, την έξοδο από τα μνημόνια και το ξεπέραςμα της κρίσης. Με λίγα λόγια, είναι αναγκαία προϋπόθεση για να κατοχυρωθεί η προοπτική της καπιταλιστικής ανάκαμψης. Εφόσον λοιπόν αυτός ο στόχος είναι κοινός για όλες τις αστικές δυνάμεις, οφείλουν η ΝΔ και τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης να συνταχθούν στην «εθνική» προσπάθεια της κυβέρνησης να διαπραγματευτεί για την καλύτερη δυνατή λύση για το χρέος.

Από την πλευρά τους, και παρά το σήκωμα των τόνων κατά τη συζήτηση και ψήφιση του 4ου μνημονίου στη Βουλή, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι δεν έκρυψαν ότι ο στόχος της «διευθέτησης» του χρέους, άρα και της διαμόρφωσης προϋποθέσεων για ανάκαμψη, είναι και γι' αυτούς «εθνικός στόχος», υπερθεματίζοντας για την ανάγκη για «σταθερότητα» και «συνεννόηση».

Στόχος όλων είναι να φτάσει το μήνυμα στον τελικό αποδέκτη, που δεν είναι άλλος από το λαό. Εκεί απευθύνονται στην ουσία οι παραινήσεις για συναίνεση. Σ' αυτόν κουνάνε όλοι μαζί το δάχτυλο, λέγοντάς του ότι η διασφάλιση της οικονομικής - πολιτικής - γεωπολιτικής σταθερότητας και η προσήλωση στο στόχο της ανάκαμψης είναι αδιαπραγμάτετος «εθνικός στόχος», που δεν πρέπει επ' ουδενί να αμφισβητηθεί και να υπονομευτεί.

Στην πραγματικότητα και ανεξάρτητα από τις μεταξύ τους διαφορές, ζητάνε από το λαό να προσυπογράψει τα αντιλαϊκά μέτρα που ψηφίστηκαν έως τώρα και όσα επιπλέον θα χρειαστούν για τη «διευθέτηση» του χρέους και την «έξοδο στις αγορές με αξιώσεις», όπως έλεγε τις προάλλες ο πρωθυπουργός από το βήμα του ΣΕΒ.

Κοινός στόχος τους είναι να διανυθεί ανεμπόδιστα το επόμενο σκέλος του «οδικού χάρτη» προς την ανάκαμψη, με τη θωράκιση της καπιταλιστικής ανταγωνιστικότητας και κερδοφορίας, που σημαίνει επίθεση διάρκειας για το λαό, όπως αποκαλύπτει άλλωστε και η συζήτηση για το χρέος, με τα «εναλλακτικά» αντιλαϊκά σενάρια που βρίσκονται στο τραπέζι.

«Αχταρμάς» στην υπηρεσία της «σταθερότητας»

Το επιχείρημα της «σταθερότητας» δεν είναι βέβαια καινούριο. Η κυβέρνηση το επικαλείται συχνά, στην προσπάθεια να εκβιάσει τη συναίνεση του λαού στην αντιλαϊκή της πολιτική και να τον δεσμεύσει στην υπεράσπιση των προταγμάτων και των γενικών συμφερόντων του κεφαλαίου.

Έτσι, η βαθύτερη εμπλοκή της Ελλάδας στους επικίνδυνους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, η αναβάθμιση της στρατιωτικής συνεργασίας με τις ΗΠΑ και του ρόλου της χώρας στη Νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO παρουσιάζονται ως «επένδυση στη σταθερότητα», σε ένα περιβάλλον γενικευμένης αστάθειας και συνδέονται ευθέως με τον στόχο της καπιταλιστικής ανάκαμψης, ως αναγκαία συνθήκη για την ανάδειξη της Ελλάδας σε κόμβο αγωγών Ενέργειας και εμπορευμάτων.

Ακόμα και οι αντιρρήσεις που εξέφρασαν τα αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης σε επιμέρους πλευρές των «μεταρρυθμίσεων» που περιλαμβάνονται στο 4ο μνημόνιο, από τη σκοπιά της αδιαμφισβήτητης σημασίας που έχει για το κεφάλαιο η ολοκλήρωση της δεύτερης «αξιολόγησης», αξιοποιήθηκαν προπαγανδιστικά από την κυβέρνηση, που μίλησε για προσπάθεια «αποσταθεροποίησης», στο πλαίσιο ενός ευρύτερου σχεδίου διχασμού και υπονόμησης του «εθνικού στόχου» της ανάκαμψης.

Απ' αυτήν τη σκοπιά, δεν προκαλεί καμιά έκπληξη το γεγονός ότι η ΝΔ και τα άλλα αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης αντέστρεψαν στην κυβέρνηση τα ίδια επιχειρήματα, με αφορμή την πρόσφατη επίθεση στον πρώην πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο. Η επίθεση αυτή έδωσε το έναυσμα για να ξεκινήσει ένα πιγκ - πονγκ δηλώσεων και αλληλοκατηγοριών για το ποιος υπονομεύει την ασφάλεια και τη σταθερότητα και ποιος τελικά μπορεί να υπηρετήσει ολοκληρωμένα και με μεγαλύτερη συνέπεια τον στόχο της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Η ΝΔ ανέδειξε σε κεντρικό στοιχείο της κριτικής της προς την κυβέρνηση ότι αδυνατεί να καταπολεμήσει την «τρομοκρατία» και να εγγυηθεί την ασφάλεια, ζητώντας μεγαλύτερη πυγμή και άμεσα μέτρα για τη θωράκιση της σταθερότητας, ως προϋπόθεση για τη βελτίωση του επιχειρηματικού κλίματος και την ασφάλεια των επενδύσεων. Απαντώντας, η κυβέρνηση υπερασπιζόταν τα επιτεύγματά της στον τομέα της ασφάλειας και επιδείκνυε την αποφασιστικότητά της να κάνει ακόμα περισσότερα για να μη διαταραχθεί το κλίμα της σταθερότητας.

Από κοντά και τα διάφορα αστικά επιτελεία, που μέσω του Τύπου μιλούσαν για «καθεστώς ανομίας και βίας» στο έδαφος της λαϊκής δυσαρέσκειας, μπλέκοντας σκόπιμα τα πάντα σε ένα κουβάρι: Από την κατάληψη κρατικών κτιρίων, ως μορφή διαμαρτυρίας για την αντιλαϊκή πολιτική, μέχρι τη δράση κουκουλοφόρων και την αποστολή εκρηκτικών φακέλων σε πολιτικούς.

Να αντιτάξει ο λαός το δικό του σχεδιασμό

Αξιοποιώντας την προβοκατόρικη δράση προσώπων και ομάδων, προσπαθούν να συκοφαντήσουν κάθε μορφής αντίδραση στην κυρίαρχη αντιλαϊκή πολιτική και στο αστικό

πολιτικό σύστημα, τσουβαλιάζοντας τα πάντα κάτω από τίτλους όπως «ανομία - αποσταθεροποίηση - τρομοκρατία».

Κατακλείδα όλων αυτών είναι η παραίνεση στα κόμματα να διαμορφώσουν ενιαία στάση απέναντι σε ό,τι μπορεί να υπονομεύσει τη συντεταγμένη πορεία προς την ανάκαμψη της οικονομίας, μπερδεύοντας σκόπιμα και συνειδητά τη μαζική εργατική - λαϊκή πάλη, που αμφισβητεί τους στόχους και τα προτάγματα του κεφαλαίου, με τις προβοκάτσιες που αξιοποιούνται από το κράτος για να πάρει μέτρα καταστολής και προληπτικής παρεμπόδισης του κινήματος, ενώ υπηρετούν και σχεδιασμούς ενταγμένους σε ενδοαστικές αντιθέσεις και ανταγωνισμούς.

Μέχρι και το θάνατο του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη ενσωμάτωσαν ακαριαία στην προπαγανδιστική τους ρητορική, προβάλλοντας ως κεντρικό στοιχείο της πολιτικής του διαδρομής τη «μετριοπάθεια» και την προσήλωση στη συναίνεση. Αποσιωπούν σκόπιμα την ταξική του τοποθέτηση, ότι δηλαδή υπηρέτησε διαχρονικά και με συνέπεια τα συμφέροντα της αστικής τάξης σε κάθε ιστορική φάση, ως ηγετικό στέλεχος του αστικού πολιτικού συστήματος και μεταπολιτευτικά της ΝΔ, ενός κόμματος που παραμένει και σήμερα πυλώνας της αστικής διακυβέρνησης στην Ελλάδα.

Μπροστά στις εξελίξεις, ο λαός δεν πρέπει να δώσει καμιά συναίνεση στα σενάρια που απεργάζονται σε βάρος του, είτε αφορούν τη «διευθέτηση» του χρέους είτε την ενεργότερη συμμετοχή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και πολέμους που μαίνονται στην ευρύτερη περιοχή.

Η συμφωνία με τους στόχους του κεφαλαίου, που βαφτίζονται «εθνικοί», σημαίνει αποδοχή των αντιλαϊκών μέτρων, επικρότηση της πολιτικής που τσακίζει το λαό για να ανακάμψει η κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Σημαίνει κλιμάκωση της επίθεσης με ακόμα χειρότερα μέτρα. Ο συμβιβασμός με την «κανονικότητα» και τη «σταθερότητα», που εξυπηρετούν το κεφάλαιο, δεν ωφέλησε ποτέ το λαό.

Οι εργαζόμενοι και τα άλλα λαϊκά στρώματα χρειάζεται να απαντήσουν αποφασιστικά, δυναμώνοντας τη δουλειά για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος και τη συγκρότηση της Κοινωνικής Συμμαχίας, οργανώνοντας την πάλη τους για ανάκτηση των απωλειών, με κριτήριο τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες.

Πραγματική διέξοδος για το λαό μπορεί να υπάρξει, αν στους σχεδιασμούς για τα συμφέροντα του κεφαλαίου αντιτάξει το δικό του σχεδιασμό για την κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και εξουσίας, για την ανατροπή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού συστήματος, που φέρνει μόνο φτώχεια και πολέμους για τα κέρδη των λίγων. Ο δρόμος της σύγκρουσης δεν είναι εύκολος, όμως οι θυσίες της υποταγής είναι μεγαλύτερες και χωρίς ημερομηνία λήξης.